

ARISTOTELIS DE ANIMO

LIBER PRIMVS.

*Um in rebus præclaris, quæque in honore & Cap. I.
 precio habentur, omnem scientiam numeremus,
 & aliam alia maiorem ac præstantiorem exi-
 stimemus, vel quòd certior sit, vel quòd in re-
 bus & præstantioribus, & maiorem admira-
 tionem excitâtibus versetur, profectò his dua-
 bus de causis scientiam quæ de animo instituitur, in primis rectè
 collocabimus: videturque eius cognitio cum ad omnem veritatem,
 tum vel maximè ad naturæ cognitionem magnum afferre adiu-
 mentum, quippe cum animantium quasi fons quidam & princi-
 pium sit. Propositum est autem nobis hoc loco primùm naturā eius
 & essentiam cognoscere, deinde ea omnia quæ in eum conueniunt:
 quorum partim sunt propriæ animi affectiones, partim eo authore
 etiam animalibus conueniunt. Sed difficillimum est omnino ali-
 quam de eo cognitionem persuasionemque sumere. Cum enim com-
 munis etiam multis aliis hæc sit quæstio, (de natura dico & essen-
 tia) fortasse cuiuspiam vna quædam via & ratio esse videatur eo-
 rum omnium, quorum essentiam instituimus cognoscere, quemad-
 modum etiam earum proprietatum quæ rebus ipsis accidunt, de-
 monstratio. Itaque hæc quærenda & inuestiganda ratio est. Quòd
 si non est vna & communis quædam ratio quæ in quærenda rei na-
 tura cernatur, difficilior etiam hæc existit disputatio. Erit enim
 explicandum quis cuiusque sit modus. Quòd si perspicuum sit, utrū
 demonstratio, an diuisio, an aliqua etiam alia docendi ratio sit, tū
 sanè existunt multæ difficultates, errorésque in iis exquirendis, quæ
 ad explicationem naturæ adhibentur. Alia enim aliorum princi-
 pia sunt: vt numerorum atque planorum. Sed primùm fortasse ne-
 cessariò exponendum est, quo in rerum genere versetur, & quid sit,
 A. ij.*